DEVIATA HLAVA PÝCHY – 1.časť

Povedal si mi, že PÝCHA má deväť hláv : „moc, chamtivosť, samoľúbosť, hrdosť, nadutosť, dôležitosť, márnivosť, namyslenosť, túžba po obdive a sláve. To všetko je pýcha, to sú jej hlavy. Každá z hláv je len jeden z odtieňov pýchy v inom šate. Všetkých deväť hláv má svoje prestrojenia. Pri každom prestrojení si pýcha, len zmenila svoje meno. Rozhodovať sa máme srdcom.“

Chcela by som pochopiť deviatu hlavu pýchy - túžbu po obdive a túžbu po sláve - ako formu pýchy v inom šate. A tiež by som chcela pochopiť, čo znamená „rozhodovať sa srdcom“.

Prišiel výťah, nastúpila som doňho a cítila som sa tam dobre. Keď výťah zastal, dvere sa otvorili a ja som vystúpila. Nevedela som, čo tam je. Nedokázala som vôbec nič vnímať. Uvedomila som si, že som duša, ale nič som nevidela.

Otázka: Kde si sa to ocitla?

Odpoveď: Vo vzduchoprázdne.

Otázka: Čo tu v tomto vzduchoprázdne máš pochopiť?

Odpoveď: Deviatu hlavu pýchy. Aby som ju pochopila musím byť sama, tak som teda sama vo vzduchoprázdne.

Otázka: Ako sa tu cítiš?

Odpoveď: Uvedomila som si, že je to veľmi zvláštne, pretože neviem povedať ako sa cítim. Ja tam nemám vôbec žiadne pocity a ani v svojom tele tu a teraz som vôbec nič necítila. Prišlo mi, že som v tom vzduchoprázdne preto, lebo mám pochopiť samú seba.

Otázka: Podarilo sa Ti pochopiť samú seba?

Odpoveď: Nesplnilo to svoj účel. Pochopiť sa, je potrebné, aby sa účel splnil. Začala som si ísť sama sebe na nervy, a bola som v tom vzduchoprázdne veľmi nervózna.

Otázka: Prečo si nervózna?

Odpoveď: Nepáči sa mi tam.

Otázka: Čo Ťa tam irituje?

Odpoveď: Irituje ma to, že som tam sama, ale to som vlastne chcela. Takže neviem čo chcem. Niečo chcem a neviem to definovať. Chcem prežívať Lásku a neviem ako to dosiahnuť.

Otázka: Ako to dosiahnuť?

Odpoveď: Tým, že dokážem byť s Láskou v spojení, ale vždy jej zabuchnem dvere pred nosom. Tie dvere treba nechať otvorené. Mám sa vždy opýtať: *„Čo by urobila Láska?“* Pomôže mi to zvládnuť situácie. Mám zotrvať v Láske, ale nerobím to.

Otázka: Prečo to nerobíš?

Odpoveď: Stále bojujem.

Otázka: O čo bojuješ?

Odpoveď: O víťazstvo.

Otázka: Prečo potrebuješ zvíťaziť?

Odpoveď: Chcem byť prvá.

Otázka: Prečo chceš byť prvá?

Odpoveď: Súvisí to s túžbou po obdive a s túžbou po sláve.

Začala som cítiť veľmi zvláštne pocity, ktoré mi prešli celým telom, až ma vtlačili do pohovky, na ktorej som ležala a prišlo mi poznanie, že s týmto pocitom sa ľudská bytosť narodí, aby si to zažila. To je potom jej úloha. Ukázať práve takýto obdiv a slávu ľuďom, preto príde na Zem. Avšak pokračuje v tom ďalej, aj v ďalších životoch, pretože sa jej to zapáči.

Otázka: Prečo to robí?

Odpoveď: Ten pocit túžby po obdive a sláve je silnejší ako všetko ostatné. Vždy potom v tej ľudskej bytosti zvíťazí.

Otázka: Kde máš teraz ten pocit?

Odpoveď: Ten pocit mám v hlave. Je to pocit víťazstva, výnimočnosti, jedinečnosti. Nie je však len príjemný, je to oveľa viac. Tento pocit mi dáva pocit moci, nadradenosti, ovládania. Nadnáša ma, až lietam vysoko a na všetkých sa dívam zhora. Je to veľmi zvláštny pocit. Ide o neobyčajnú moc, ktorá ovláda bez zbraní. Nevnímam, že tým ubližujem druhým.

Následne to však vo mne vyvoláva pocit prázdnoty, vákua, nadradenosti, až božskej nedotknuteľnosti vytvorenej z pýchy. Je to MOC, ktorá zabíja pohľadom.

A práve táto moc a pýcha potom vytvára pohŕdanie a krutosť. Potom je človek v podstate vo vákuu. Telo nemá žiadny pocit, lebo je vyplnené vákuom.

Všade je vzduchoprázdno, kde neexistujú žiadne pocity. Preto telo ani srdcom necíti nič, je len úplná prázdnota. Ale všetci tí ľudia sú dole ako červy, plazia sa, nedajú sa vôbec vnímať, lebo vo vzduchoprázdne vôbec nič neexistuje, ani svetlo. **Vôbec NIČ.**

Otázka: Čo je dôležité?

Odpoveď: Uvedomiť si vzduchoprázdno, v ktorom nič necítiš a ani nič neexistuje. Žiadny pocit ani emócie. Je tam ľadová stena. Všade okolo je ľadová stena. Je to pohŕdanie a krutosť. Cez ňu nevidíš bolesť druhých ľudí, máš vytvorenú svoju vlastnú realitu.

Otázka: Aký život je vo vlastnej realite?

Odpoveď: Aký si vytvoríš. Je úplne skreslený, nevidíš skutočný život, nedokážeš ho vnímať. Len svoj svet a to, čo si vytvoríš. Človek je naozaj slepý. Preto tak funguje aj tento svet. Ľudia nedokážu vnímať, čo je za stenami. Majú vlastnú realitu. Tie steny treba zbúrať.

Otázka: Ako ich máme zbúrať?

Odpoveď: LÁSKOU. Treba ľudí naučiť cítiť. Nerozoznávajú čo cítia, nevedia pomenovať svoje pocity, nevyznajú sa v nich, nerozlišujú. Potom idú sami sebe na nervy.

Ľudia nevedia a nevidia, že žijú vo svojom vlastnom svete, za múrmi. Nedá sa to rozoznať, lebo nevedia čo cítia, nevedia to pomenovať.

Vytvárajú si svoj vlastný svet a myslia si, že to je realita. Ale ona je úplne iná.

Takto vychovávame svoje deti. Vôbec ich neučíme, aby vedeli pomenovať a spoznať čo cítia. Učíme ich city potlačovať. Potom si vytvoria okolo seba steny a nevyznajú sa v sebe. Učíme ich, aby chceli byť prví, najlepší, aby boli obdivovaní. Len ten kto je prvý, je obdivovaný.

Otázka: Ako to máme urobiť, ako máme vychovávať svoje detí ?

Odpoveď: *Zrazu som to pochopila, ale najprv som to nevedela vyjadriť slovami.*

Celé je to v spoločnosti, je to v tom ako funguje. Stenu, ktorú okolo seba vytvárame, a v nej potom my sami pripravujeme podmienky na vzduchoprázdno, a na falošné predstavy, ktoré žijeme. Nedokážeme vnímať skutočnosť, nevieme ju pomenovať a nechápeme, čo od života chceme, prečo sme sa narodili, prečo sme prišli na tento svet.

Robíme to všetci. Prišli sme sem, aby sme boli milovaní a aby sme milovali, aby sme Lásku dostávali a dávali. Všetci sme sem prišli s týmto jediným cieľom, s touto jedinou myšlienkou, s ktorou sa rodíme.

Pretože sme to ale vôbec nepochopili, vytvárame okolo seba steny, ktoré sú plné vzduchoprázdna a nedokážeme v nich vnímať svoje pocity a emócie, a preto nedokážeme Lásku dávať a prijímať. Od malička učíme svoje deti, aby túžili po víťazstve, byť prví. Potom ich obdivujeme, a neučíme ich prijímať Lásku a dávať Lásku. Tak ako vytvárame steny

v malom okolo seba, tak ich vytvárame aj vo veľkom okolo rodín, národov, spoločenstiev, celého ľudstva a nevidíme realitu, pre ktorú sme sa narodili.

Vôbec sa v svojich pocitoch nevyznáme. Nevieme pomenovať to, čo cítime. A tak sa nám stane, že ani nevieme, že dlhý čas žijeme v hneve, pretože nevieme, že je to hnev. A rovnako nevieme, keď cítime Lásku. Nevieme to vnímať. Nevieme dať svojim citom mená. A tak nevieme pomenovať ani to, čo vytvárame. Toto je problém celého ľudstva.

Problém je v tom, že stále nie sme spokojní. Stále si myslíme, že musíme niečo robiť, vytvárať, len vtedy sme ocenení a vtedy dostaneme obdiv, že sme ocenení.

Začala som cítiť veľmi zvláštny pocit – teplý a hrejivý, zimomriavky v celom tele a prišli nasledujúce slová.

Nemusíte robiť nič. Máte len byť. Byť tak, že rozdávate a prijímate Lásku.

To je jediné. Nemáte robiť nič. Zamieňate si to s tým, že musíte robiť fyzicky, materiálne, a za to máte byť obdivovaní a odmeňovaní. Vlastne ste preniesli bytie, ten život, zo srdca do hlavy. Oceňujete len to, čo vytvoríte hlavou. Nedokážete oceniť dary, ktoré dostanete zo srdca. Nevnímate ich, ani nevidíte. A tak vaše srdcia, ktoré boli veľmi zranené pýchou, ktorou ste ich bodali z vašich hláv, ste - zatvorili a realitu - bytie zo srdca, vôbec nedokážete vnímať ani vidieť. Srdce si stále zatvárate.

Všetci takto žijete. V hlavách, a je jedno, ktorou hlavou pýchy vytvárate stenu okolo seba, lebo každou dračou hlavou pýchy, vytvárate to vzduchoprázdno, v ktorom nič necítite.

Vytvárate si svoj svet, v ktorom ste len sami so sebou a nespokojnosť, ktorú vytvárate, je nespokojnosť samého so sebou, ktorú potom prenášate na ľudí okolo seba, lebo ste si nedovolili žiť svoj život v srdci. Nevnímate a nevidíte a neviete pomenovať svoje reálne pocity, ktoré vznikajú v našom srdci. Preto je tak veľmi veľa bolesti vo svete a v živote celého ľudstva. Treba otvoriť srdcia ľudí Láskou.

Cítila som na srdci a na celom tele veľké tlaky, ktoré boli ako veľké betónové kvádre tých dračích hláv, tej pýchy. Oni ležia na telách celého ľudstva, akoby ho gniavili, zatláčali úplne do prachu zeme. Vnímam ako keby všetci ľudia boli zakrytí tými balvanmi, a keď sa niekto dokáže vysunúť spod nich, tak ostatní na neho znova hodia kváder, aby ho do prachu zeme úplne udupali.

Otázka: Dá sa s tým „HORE“ niečo urobiť?

Odpoveď: To hádžeme my sami, tie kvádre. Nikomu nechceme dovoliť, aby to zmenil. V tých kvádroch máme svoje svety. Svoje vlastné ilúzie, istoty a nechápeme, prečo sme sem prišli. Neprišli sme si sem vytvárať kvádre, v ktorých sme oddelení sami od seba. Prišli sme, aby sme sa naučili cítiť, dávať a prijímať Lásku. Treba to zmeniť.

Otázka: Ako to môžeme zmeniť?

Odpoveď: Závisí to od matiek, ako budú vychovávať svoje deti.

Matky majú učiť deti Láske.

Matky ich majú učiť vnímať svoje pocity, pomenovať ich, cítiť ich, naučiť sa od nich prijímať a dávať Lásku.

Je to dlhý proces.

Treba zmeniť chápanie matiek, aby inak vychovávali svoje deti.

Aby im prestali vštepovať túžbu po obdive, prvenstve a sláve.

Aby ich učili láskavosti, milosrdenstvu, mravnosti, pochopeniu, porozumeniu, trpezlivosti a tolerancii k druhým.

Aby ich naučili cítiť vnútorný pokoj a mier.